

**Jochem
Jofel**
en de
**Baron Poeth van
Banck-Rhoetinghe**

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA

Dit boekje is opgedragen aan Cor Kooy en Ernst Slinger.

J O C H E M J O F E L
WERELDREIZIGER

Jochem Jofel en de
Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe

TEKST EN TEKENINGEN VAN SIEM PRAAMSMA

Een beperkte uitgave van ten hoogste 300 genummerde exemplaren.

JOCHEM JOFEL EN DE BARON POETH VAN BANCK-RHOETINGHE

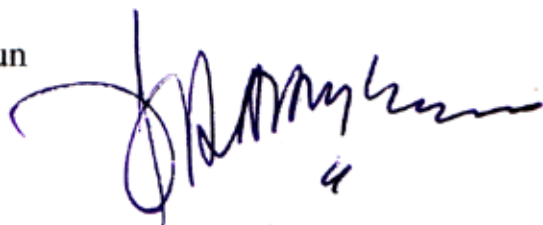
Een beperkte uitgave van ten hoogste 300 genummerde en gesigneerde exemplaren.

Deze publicatie is ter herinnering aan de veertiger jaren, toen de populaire 'Avonturen van Jochem Jofel' in verscheidene dagbladen verschenen en dagelijks aan veel lezers genoeg verschaften.

Veel van deze verhalen zijn nooit in boekvorm verschenen en dit boekje kwam tot stand op verzoek van meerdere enthousiaste strip-liefhebbers, die zich Jochem Jofel uit hun jeugd herinneren.

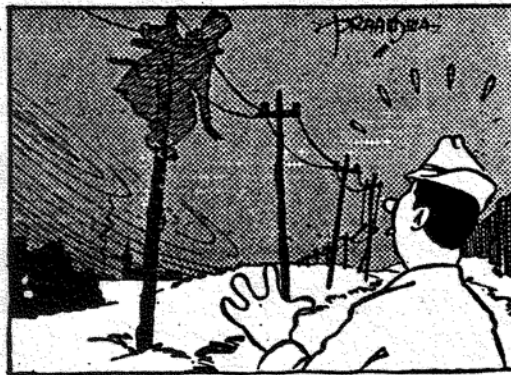
SIEM
PRAAMSMA
1994

Voor Saskia

027/300

Een doorzichtige opa in een paal

160. Die avond keerde Jochem Jofel laat huiswaarts. Het was een vrolijk feest geweest bij professor Dyonisos Denkert en er was veel limonade geschonken. En omdat Jochem Jofel erg veel van limonade houdt, had hij er ook erg veel van gedronken. Hij had zoveel van die zoete drank naar binnen gewerkt dat hij erdoor in de beste stemming van de wereld geraakt was.

'Laat ons zingen!' zei Jochem, en, toen er niemand antwoord bleek te geven zette hij in: 'Op de grote stille heide dwaalt de herder eenzaam rond'. Zijn heldere tenor galmde door het verder doodstille landschap. 'Kom, zing mee!' zei hij tegen een dikke telefoonpaal, die juist voorbij kwam. 'Tweede stem! Kun je nog zingen, zing dan mee!'

'Ik kan niet meer zingen', zei de telefoonpaal. 'Sinds ze zo'n doolie mast van me gemaakt hebben ben ik alle gevoel voor humor kwijt geraakt. Val me dus niet langer lastig!'

Jochem zwalkte verder. 'Hoe ver is mijn heide, hoe ver is m.... Huh? Wat nou? Dat h.... Dat is toch.... Nee maar!' Jochem Jofel stond stil. 'Wat is dat nou daar boven in die paal? Daar zit een kerel in! En ik durf zweren dat-ie er twee tellen geleden niet in zat! Trouwens, als ik goed kijk is het geen echte man. Hij is doorzichtig. Het is een schim! Een spook! Een boze geest misschien?!'

Een beetje angstig vond Jochem het wel, maar zijn nieuwsgierigheid was toch nog wel zo sterk dat hij schoorvoetend naderbij kwam. 'Het is al een ouwe geest', dacht hij bij zichzelf. 'Misschien zijn ouwe geesten wel niet zo gevaarlijk als jonge...'. Toen, plotseling moed vattend, stapte hij op de telefoonpaal af en zei met een uitnodigend gebaar: 'Zeg, opa, kom eens naar beneden! Het zal wel koud zijn daar boven, niet?'

Weg met die hand! Weg!!

161. De doorzichtige figuur daalde langzaam af en Jochem Jofel dacht dat hij nog nooit zo'n vreemd personage had gezien als dit oude mannetje. Zijn gezicht bestond vrijwel alleen uit haar en zijn baard reikte tot aan zijn knieën. Hij had een geklede broek aan, waaronder een paar versleten schoenen met slobkousjes staken. Verder had hij een-oude, rafelige jas aan, en als een kroon droeg hij een weliswaar vale en gedeukte, maat toch een hoge hoed. 'Hij is wel van goede kom-af', dacht Jochem, een beetje gerustgesteld. 'Van goede, doch verarmde familie'.

De oude man leunde zwaar op zijn rottinkje. Men kon zien dat hij een zwaar leven gehad had, want zijn rug was gebogen en zijn bewegingen waren moeilijk en traag. Plotseling richtte hij zich een weinig op en slaakte een héél diepe zucht.

'Hé-eh!!' zei hij, en er schoten tot Jochem's verbazing allemaal allemaal bliksemstraaltjes uit zijn rug. De oude steunde nog een paar maal en bij iedere steun kwamen er nieuwe bliksempjes. Hij scheen nog steeds niet gemerkt te hebben dat hij niet alleen

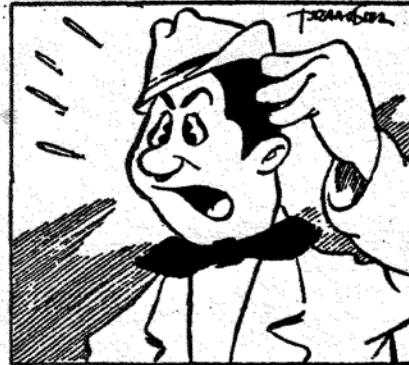
was, want Jochem hoorde hem in zichzelf allerlei onverstaaubare dingen mompelen, en dat doen lieden van goede kom-af niet als ze weten dat er gezelschap is.

Jochem besloot om maar eens een eind aan de onzekerheid te maken en zich beleefd voor te stellen. 'Ahum....' zei hij, bij wijze van inleiding. De oude hoorde niets en mompelde vrolijk verder.

'AHEM!!' zei Jochem voor de verandering, nu echter iets luider. 'Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Jochem Jofel, aangenaam met u kennis te maken!' En hij stak zijn rechterhand uit. De oude schrok plotseling op. 'Heh? Wat?! Huuh? Weg met die hand, jongeman! Weg! Weg!! Weggg!!! Raak me niet aan! Of wil je ook in het ongeluk gestort worden? Weg met die hand! Weg, zeg ik!!'

Jochem trok verschrikt en schielijk de zo hartelijk uitgestoken hand terug.

Een Radiografisch Spook....

162. 'Je kunt beter helemaal weg gaan', zei de oude, toen hij na zijn eerste uitbarsting een beetje gekalmeerd was. 'Loop maar gewoon door en doe net alsof je niets gezien hebt.'

Jochem stak van verbazing zijn hele hand in zijn mond. 'Maar', wouwelde hij tussen zijn vingers door, 'Wat is er toch aan de hand met je, opa? Waarom moet ik doorlopen en wat is er op tegen dat ik je een hand geef?'

'In de eerste plaats ben ik niet je opa', zei de oude, 'maar dat is nog tot daaraan toe. Maar ik ben geen echt mens, en dat is lastiger. Ik ben namelijk...' en hier daalde zijn stem tot een angstwekkende laagte, zodat het griezelig hol klonk: 'ik ben namelijk een Radiografisch Spook!'

'Een wát?' zei Jochem Jofel beduusd. Hij had overal op gerekend, maar zeker niet op een Radiografisch Spook. 'Wat is dat voor een ding? Daar heb ik nog nooit van gehoord! En waarom zouk Radio...ch...dingissen geen hand mogen geven? Daar steekt toch geen kwaad in? Ik zal je heus geen pijn doen, hoor!'

'Dat is het niet', zei het Radiodinges, 'maar als je me een hand zou geven zou je op slag ook in een Radiografisch Spook vanderen. En dat is geen pretje, dat kan ik je verzekeren!' En terwijl hij dit zei kwamen er weer, zeker bij wijze van waarschuwing, twee bliksemstraaltjes uit zijn hoed schieten.

'Maar hoe komt dat dan toch, opa?' vroeg Jochem, die een medelijdende natuur heeft. 'Misschien kan ik je helpen weer een gewoon mens te worden? Ik mag toch wel opa zeggen, hé?'

'Ik heet niet opa', zei opa, 'en dat mag je dan ook niet tegen me zeggen. Ik ben Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe en je mag naar verkiezing Baron, Poetje, Bankie of Roetje tegen me zeggen, maar noem me asjeblijft geen opa!'

'Dan zal ik maar Baron zeggen', vond Jochem, die het wel deftig vond staan, een baron onder zijn kennissen te hebben, al was het dan maar een soort spook waar nog niemand ooit van gehoord had. De baron was inmiddels op een paaltje gaan zitten en keek loensend onder zijn hoedrand uit.

Een Jofel is nooit bang!

163. 'H'm', zei Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe, 'Ik begrijp, dat je nogal een nieuwsgierige aap bent!'

'Dat klopt wel', zei Jochem Jofel. 'Ik ben graag op de hoogte van alles wat er zo om me heen gebeurt. En ik geloof niet dat het een slechte karaktertrek is.'

'Tot op zekere hoogte misschien', antwoordde de baron, en hij filosofeerde verder: 'Totdat je op zekeré dag teveel wil weten, en dan zit je. Waarom wil je het eigenlijk weten?'

'Dat is ook wat', vond Jochem. 'Iedereen die een Radiodinges op straat...'

'Radiografisch Spook!' verbeterde de baron, toch nog wel een klein beetje trots. 'Blijf bij de feiten, jongeman, en verdraai de dingen niet!'

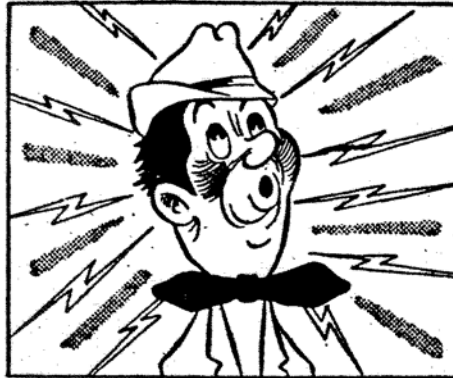
'Nou ja, zo'n spook dan', gaf Jochem toe. 'Maar je begrijpt toch ook wel, Poetje, dat iedereen die midden in de nacht een spook tegen komt op straat, toch wil weten hoe het komt dat dat

spook een spook is, enne... nou ja, nieuwsgierig wordt!'

'Nou, vooruit dan maar', sprak de baron, 'ik zal het wel begrijpen. Maar als je er nadeel van ondervindt, jongheer, dan is dat voor je eigen risico.' Hij werd nu weer heftig en begon te schreeuwen. 'Je kunt eigenlijk veel beter weggaan!' brulde hij. 'Ik kan het je veel beter niet vertellen! Het gaat toch verkeerd, dat voel ik aankomen!' Hij wees met zijn linker wijsvinger het pad af. 'Ga weg! Smeer hem!' bulderde hij, terwijl Jochem bedremmeld stond toe te kijken. 'Of ben je niet bang?' zei hij, ineens weer gewoon.

Nu werd Jochem boos. 'Hoor eens, Poetje, zei hij langzaam en scherp, 'je mag nu honderd maal een Banck-Rhoetinghe zijn, maar ik ben een Jofel, en een Jofel is nooit bang, zelfs niet in de moeilijkste en gekste situaties!' Hij sloeg zich dapper op de borst en trok een heldhaftig gezicht. 'Vertel je geschiedenis en zank niet langer!'

Jochem wordt ook een Radiografisch Spook

164. 'Vooruit dan maar', zuchtte Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe, 'dan zal ik maar zo gek zijn'

'Hè ja!' moedigde Jochem Jofel aan, 'doe vooral gek! Hoe gekker je op deze dwaze aardkluit doet hoe beter. Misschien kunnen we er nog wel om lachen ook! En lachen, baronnetje, er is niets gezonder dan lachen!' en hij gaf de Baron een daverende klap op zijn schouder.

'Idioot! kijk uit wat je doet!', gilte de Baron, 'Je hebt me aangeraakt! Nu ben je ook een Radiodinges geworden!'

'Radiografisch Spook!' verbeterde Jochem, in een poging om geestig te zijn. Maar spoedig verging hem alle lust tot grapjes maken. Hij voelde zich plotseling heel warm worden en er schoten allerlei mooi gekleurde bliksemstraaltjes uit zijn lijf. Zijn haren begonnen te knetteren, en hij had het gevoel alsof

zijn hoofd niet meer helemaal vast op zijn romp zat. 'O, o, wat zullen we toch nu weer moeten beleven!' dacht hij angstig. 'Als je wereldreiziger bent staat je toch ook van alles te wachten. Nu ben ik weer een spook geworden! Waar moet dit allemaal op uitdraaien?'

Inmiddels was de Baron opgestaan en weer aan het mompelen geslagen. 'Afijn', hoorde Jochem hem zeggen. 'Ik heb hem gewaarschuwd. Nu heeft-ie zijn zin en is ook een spook geworden. En een gewoon mens wordt hij nooit meer, dat kan niet. Nee, dat kan niet!'

Jochem sloeg zich bij het aanhoren van deze sombere voorspellingen zo hard voor zijn mond dat de bliksemmpjes er af spatten.

Net als een telegram....

165. 'Laat ons een eindweegs kuieren', stelde Baron Poeth voor. 'Dan zal ik je meteen vertellen, wat een Radiografisch Spook is. Je zult tenslotte wel benieuwd zijn naar je toekomstig...eh... leven, niet?'

'Ik ben hoogst nieuwsgierig', gaf Jochem Jofel toe.

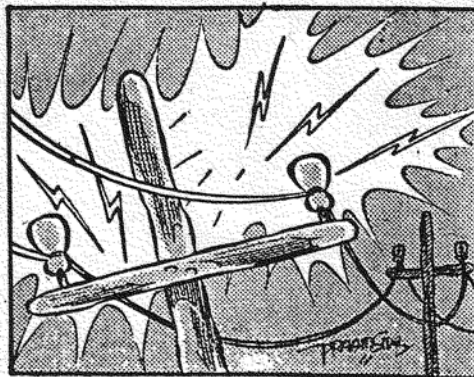
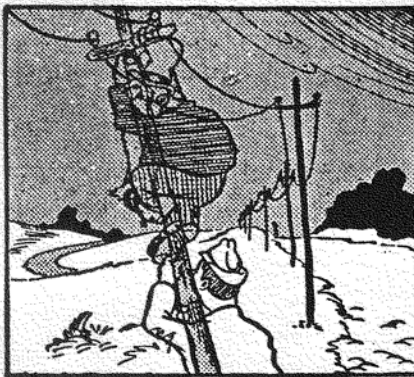
'Nou, kijk', zei de Baron, toen ze een eindje op weg waren, 'een Radiografisch Spook zou je kunnenh vergelijken met een telefoongesprek, of een telegram, zolang het door de elektrische draad heen gaat'.

'Wat zeg je nou?' vroeg Jochem stomverbaasd.

'Ik verzoek je beleefd, goed te luisteren', zei de Baron boos. 'Je hoort toch wel wat ik zeg? Een telegram, zei ik. Radiografische Spoken zijn dus overdag telegrammen, zal ik maar zeggen. En nu mogen ze 's nachts, als het op de lijnen niet zo druk is, één uurtje... eh... op, zal ik het maar noemen. Van middernacht tot één uur. En als het volle maan is, zelfs tot zes uur.'

Een torenklok in de verte sloeg één. 'Het is tijd', zei Poeth. 'Kom mee....'

Doe niet zo beschimmeld!

166. De Baron maakte halt bij een telefoonpaal. 'Hier klimmen we in', zei hij.

'Hè? Klimmen? In die paal?' vroeg Jochem angstig.

'Waarom niet?' vroeg Poeth. 'Is toch heel gewoon? Alle Radio-grafische Spoken klimmen om één uur 's nachts in een telefoonpaal! Daar is toch niets vreemds aan?'

'Maar ik kan helemaal niet klimmen!' verklaarde Jochem. 'En zeker niet in zo'n dikke paal! Dat heb ik nog nooit gedaan!'

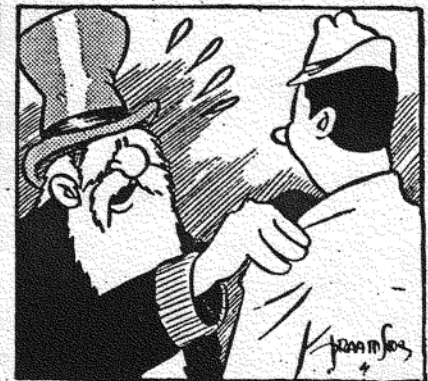
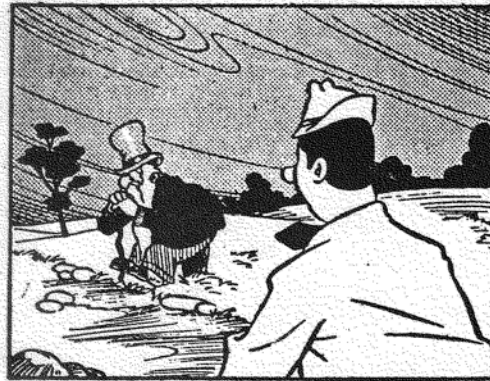
'Kom, kom, zo'n jong Spokie', gichelde de Baron. 'Het zal wel meevallen! Als ik dat nou nog zei, met m'n ouwe adellijke karkas! Kom, ga mee, en doe niet zo beschimmeld, malle Jochem Jofel!'

'Ik vind het allemaal vreselijk griezelig', zei Jochem. 'En je bent weer helemaal doorschijnend geworden, Baron Poeth!'

'Jij ook', zei de Baron, 'dus daar hoef je je ook al niets van aan te trekken.' Hij stapte kordaat op de paal af en hees zijn adellijke botten hijgend en met krakende geluiden naar boven. Jochem volgde hem op de voet en hij verbaasde zich er intussen erover hoe gemakkelijk het toch nog ging. Toen ze boven aangeland waren wisselden ze nog een paar woorden.

'Nou, tot ziens!' was het laatste wat de Baron zei. Even waren er nog een paar bliksemstraaltjes te zien en toen was de Baron zowel als Jochem Jofel verdwenen.

De Baron heeft er schoon genoeg van

167. Jochem Jofel zag de Baron pas terug bij de eerstvolgende volle maan. Hij zag hem al in de verte zitten in zijn geliefkoosde houding: op een laag paaltje en met zijn hoofd op zijn handen gesteund.

'Dag, Baron Poeth, hoe gaat het ermee?' vroeg Jochem, beleefd als altijd. 'Wat kijk je treurig, is er wat gebeurd?'

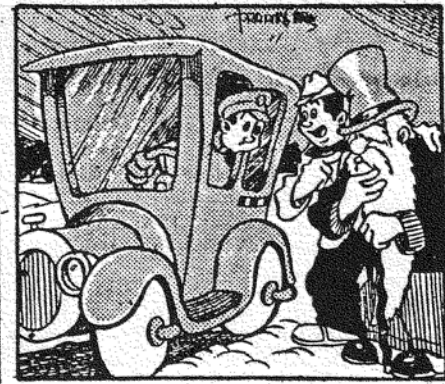
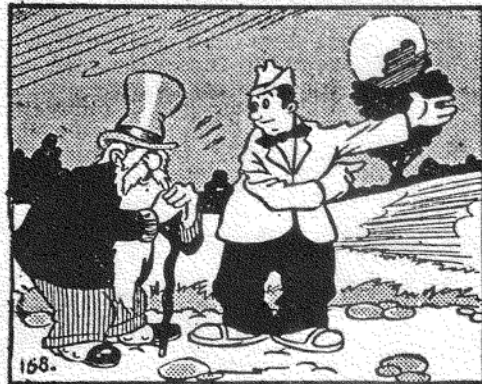
Mismoedig keek de Baron op en legde vertrouwelijk een hand op Jochem's schouder. 'Ik heb genoeg van dit bestaan, Jochem Jofel', zei hij, en hij zuchtte diep. 'Van de week ben ik een onbestelbaar telegram geweest en ik werd maar heen en weer geseind, van de ene plaats naar de andere. En dan die klim-

partijen nog, iedere avond.... Ik heb er schoon genoeg van.... schoon genoeg! Ik vind dat ze oude Spoken zoals ik maar eens moesten penszioneren. Maar daar zullen ze in de spokenwereld wel even veel oren naar hebben als in de mensen-wereld, vermoed ik....'

'Het beviel mij van de eerste minuut al niet', mopperde Jochem. 'Ik was een telegram dat aan een minister gericht was en ik werd afgewezen. *Afgewezen!* Stel je voor, een Jofel die bij een minister komt en afgewezen wordt! Ooit zo zout gegeten?'

'Treurig, treurig', zuchtte de Baron. 'Ofschoon dat mij natuurlijk nog nooit overkomen is, met mijn blauwe bloed....'

Het is Leo Lodder!

168. 'Maar', zei Jochem Jofel, 'ik geloof dat ik wel iets weet om uit deze narigheid te geraken. Ik ken een geleerde. Een soort ... eh... ja, hoe heten lieden, die goud maken ook alweer?'

'Je meent zakenlieden?' vroeg de Baron.

'Nee, nee, een ander soort'. Jochem dacht diep na. 'Ik bedoel van die lui, die goud proberen te maken uit allerlei andere dingen. Bijvoorbeeld uit steenkool, of, eh, ja, weet ik veel!'

'Als het mistte', leek Baron Poeth te zeggen tussen af dat gewas op zijn gezicht door.

'Als het wat?' vroeg Jochem verbaasd. 'O, ik begrijp je! Je bedoelt Alchemisten! Dat zijn het, ja. Deze woont ergens in een grot in de bergen, die kennis van mij. Hij staat niet zo best bekend, zie je, en daarom is-ie een eind weg gaan wonen... Maar dat is zo iemand die dag en nacht met elektriciteit bezig is. Misschien weet die wel een middelje om

ons hiervan af te helpen.'

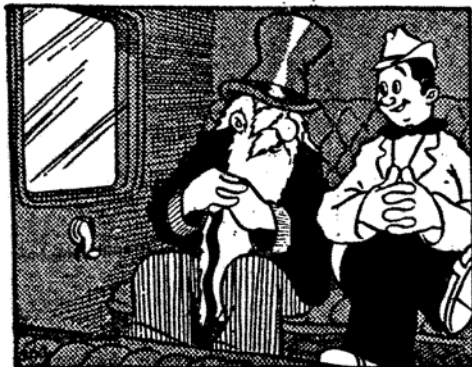
'Is het erg ver weg?' vroeg de Baron. 'Ik ben namelijk nog een beetje moe van... eh... van de week, zie je.'

Op dat moment toeterde er achter hen een auto. 'Een taxi!' zei Jochem, 'da's geen gek idee. We zullen de chauffeur vragen of hij ons naar de bergen wil brengen.' Hij stak zijn hand op en de taxi stopte. Een slaperig hoofd werd naar buiten gestoken.

'Maar dat is een tref!' juichte Jochem Jofel. 'Leo Lodder, jongen, hoe gaat het met jou? Ken je me nog? Jochem Jofel, weet je nog wel, van Slummerdam, met Piet Patat? Mag ik je even voorstellen: Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe...'

De Baron keek misprijzend naar de taxi. 'Zou ik mijn adellijk... eh... gestel in dat vreemde voertuig moeten hijsen?' vroeg hij ontdaan. 'Ik ben dat beter gewend, Jochem Jofel!'

Naar de Doodshoofdkloof nummer 1

169. De tegenzin van de Baron was spoedig overwonnen. 'Ik wil je alleen dit zeggen, Jochem Jofel', sprak hij fluisterend, nadat ze hun uitgebreide lichamen in de wrakke taxi gehesen hadden, 'als ik terugdenk aan mijn Rolls Royc, die over de weg gleed als een... ch... kom, hoe heet het... dan springen me de tranen in de ogen!'

'Je moet niet terugdenken', zei Jochem, 'dat is ongezond. Zeg, Leo Lodder, weet je eigenlijk waar we heen moeten?'

'Ik rij maar zo'n beetje', antwoordde Leo. 'Ik dacht dat dat wel goed zou zijn.'

'O', zei Jochem Jofel. 'Maar dat is niet goed genoeg. We moeten namelijk naar een zeker goudmakend Heerschap, dat in

de bergen woont. Weet jij soms waar dat is?'

'Taxichauffeurs weten alle adressen', verklaarde Leo Lodder nonchalant. 'Dat is meneer Sigor Sinister, en hij woont in de Doodshoofdkloof nummer 1. Er zijn trouwens verder geen nummers meer daar. Maar dat is een eind weg, meneer Jofel! Dat wordt een dure rit!'

'Over geld praten we niet', zei Poeth.

Toen ze een uur gereden hadden, werd het landschap steeds woester en kaler. Berst groeiden er hier en daar nog wat planten en lage struiken, maar die maakten al gauw plaats voor grauwe kale takken die uit rotsspelen staken en op griezelig grijpende klauwen leken....

Een Jofel is nooit b....

170. Na nog anderhalf uur over de meest onbegaanbare paden te hebben gehotst stopte de taxi plotseling. Leo Lodder stapte uit en verklaarde: Her rijden is gedaan. Er zal verder gewandeld dienen te worden. Hierachter is de Doodshoofd kloof, een eindje voorbij dit bord.'

'Het is hier...eh, onheimelijk', zei de Baron, terwijl hij moeizaam uit de auto klom.

'Wat is het?' vroeg Jochem Jofel verbaasd.

'Onheimelijk', herhaalde de Baron. 'Ja, dat is een woord dat ik een paar jaar geleden voor het eerst tegenkwam... Ik wil maar zeggen dat ik het een onherbergzaam oord vind!'

Nou, dat was het wel. Ons drietal had de grootste moeite om niet bij iedere stap van de rotsen te vallen.

'Zie je?' zei Leo Lodder, Daar, aan de overkant, in die grot, daar woont Sigor Sinister!'

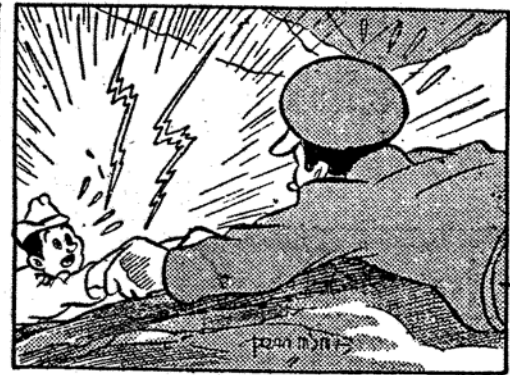
'Geef mij mijn eenvoudige kasteetje maar', vond Baron Poeth. 'Een grot! Ik wed dat die meneer Sigaar niet eens een butler heeft. Misschien heeft hij wel helemaal geen bedienden! Lijkt het je niet beter, Jochem Jofel, om maar weer terug te gaan? Ik geloof niet dat het een baron past om bij die meneer Semester op visite te gaan, enne....'

Niemand lette echter op de Baron, want Jochem en Leo Lodder waren aan het beraadslagen hoe ze het beste aan de overkant konden komen.

'Jullie kunnen maar het beste deze stenen trap nemen', raadde Leo aan, maar je moet wel goed uitkijken, want het is erg gevaarlijk.'

'Gevaarlijk?', zei Jochem schamper. Niks gevaarlijk! Een Jofel is nooit b....'

Ook Leo wordt Radiografisch

171. Jullie hebben natuurlijk allang geraden wat Jochem Jofel had willen zeggen: een Jofel is nooit bang! Maar toen hij aan de 'b' van 'bang' was gekomen, stakte de adem ineens in zijn keel. 'Hoewiwie! Ho! Help! Ik val!' riep hij op een toon, die helemaal niet past bij iemand die nooit bang is. En Leo, die juist terug naar zijn taxi wilde gaan, stoot met een snelheid, die niemand achter dit slaperige ventje gezocht zou hebben, op de vallende Jochem Jofel toe.

'Pak me!' zei hij, en hij kon nog maar net bijtijds Jochem's handen grijpen, anders was dit verhaal over ons aller held bij dit plaatje pardoes afgelopen geweest. En toen gebeurde wat er

gebeuren moest. 'Je knettert!' zei Leo Lodder.

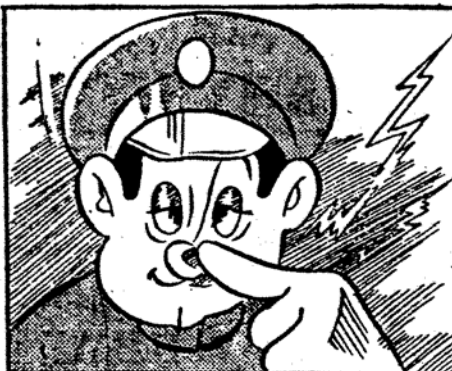
'Nee, dat ben jij!' antwoordde Jochem.

'Jullie zijn het allebei', zei de Baron. En ik kan het weten. Zo even is namelijk ook Leo Lodder een Radiografisch Spook geworden. Hij heeft je aangeraakt, Jochem Jofel!

'Wat ben ik geworden?' vroeg Leo verbaasd, terwijl hij Jochem tegen de rots op trok. 'Wat voor een ding? Kan je dat eten? Smaakt het naar gestampte muisjes of naar boter-in-blik?'

'Je kunt het niet eten, Leo Lodder', zei Jochem somber. 'En waar het naar smaakt weet ik niet precies. In ieder geval niet naar meer, dat kun je rustig van me aannemen!'

Leo vindt het wel een beetje leuk

172. Toen Jochem Jofel weer op het 'droge' gehesen was, wist hij niet wat hij zag. Leo Lodder stond, scheelkijkend en zwaaiend, terwijl er tal van bliksemstraaltjes uit zijn uniform-pet schoten, te mompelen. 'Wat heb ik nou aan m'n kar hangen? Ik lijk waarachtig wel een ontsteking van een automobiel! Ik knetter!' Hij drukte het puntje van zijn neus naar rechts en onmiddellijk kwamen er twee prachtige bliksempjes uit, die felknetterend wegsprongen. 'Ik vind het wel een beetje leuk!' zei Leo vrolijk. 'Ik heb nog nooit eerder geknetterd! Leuk voor bruiloften en partijtjes!'

'Je ziet de ernst van de toestand niet in, jongeman!' zei de

Baron misprijzend. 'Je weet nog niet half wat je allemaal boven het hoofd hangt!'

Leo keek omhoog. 'Hangt er nog wat boven m'n hoofd ook?' lachte hij. 'Wat een grap!'

'Ollabolla!' riep Jochem Jofel, naar adem snakkend. 'Hij vindt het, geloof ik, werkelijk aardig!'

'Nou, dan moeten we nu zeker allemaal naar de overkant', zei Leo Lodder.

Ja, laten we maar op weg gaan', zei Jochem Jofel. 'Het loopt namelijk al hard in de richting van zes uur en dan moeten we klaar zijn!'

Poeth vindt het....onheimig

173. 'Er is maar één weg, en die gaat over de Doodshoofdkloof', vertelde Leo. 'En dat is deze. Als we een kwartiertje flink doorstappen zijn we in een minuut of vijftien waar we wezen moeten.'

'Ik vind het griezelig', zei de Baron.

'Waarom?' vroeg Leo, die in een uiterst vrolijke bui bleek te zijn. 'Er is nog nooit iemand meer dan dertig meter naar beneden gevallen!'

Maar de Baron gaf niet op. 'Wat denk je, Jochem,' vroeg hij, 'is dit niet een beetje een vreemde oprijlaan voor een Heer? Je zou haast veronderstellen dat die meneer Schaar helemaal geen opvoeding genoten heeft! Men laat zijn gasten toch niet zulke halsbrekende toeren verrichten om zijn woning te benaderen? Ik

ben er voor, terug te gaan en die meneer hoe-heet-ie in zijn eigen... eh... kom... in zijn eigen melk te laten gaarbrokken! Dit is geen stand voor een Baron met zulk blauw bloed als ik!'

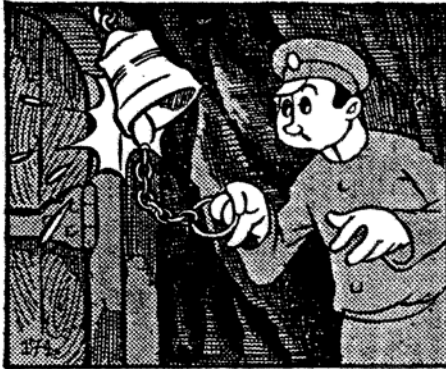
Niemand luisterde naar het gekakel van de Baron. En zeker Leo niet, die met grote passen vooruit gemarcheerd was.

'Hier is het, heren,' zei hij. 'Trek maar aan de bel, dan komt Sigorretje wel! Nu kan ik nog dichten ook!'

'Bepaald gastvrij ziet het er niet uit', zei Poeth bedenkelijk. 'Wil je wel geloven, Jochem, dat ik het griezelig vind? En een beetje onheimig ook?'

'Ja, ik weet wel, dat Sigor Sinister een eng heerschap is', beaamde Jochem Jofel. 'Maar wat zullen we er aan doen? We hebben hem alle drie nodig!'

Een vreemde deur

174. 'Kom', zei Leo Lodder, 'laat ik eens aan die rare bel trekken. Het lijkt wel een kerstklok. Ik vind het maar gek hoor,' gichelde hij, 'om je huis zo'n bel aan te binden!' Hij trok voorzichtig aan de ketting, alsof hij bang was, dat hij die breken zou.

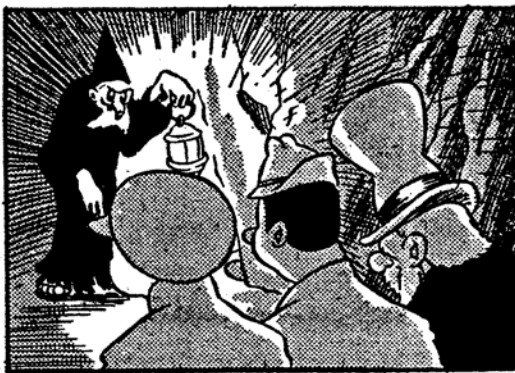
'Bing, bang, bong!' zei de klok en bijna onmiddellijk daarna ging de met ijzer beslagen deur rechtstandig omhoog.

'Hihi!' grinnikte Leo. 'Heb je ooit zo'n vreemde deur gezien? Bij mij thuis gaan ze heel anders open! Ik vind dit wel een beetje leuk!'

'H'm', bromde de Baron. 'Ik kan er niets leuks aan vinden. Ik hou niet van deuren die anders opengaan dan andere deuren. Daar steekt altijd iets achter! Wat denk je Jochem Jofel, zou het niet beter zijn als we....'

'Niet zeuren', vond Jochem. 'Je weet wat er van af hangt! Ik zie nog steeds niks hangen,' zei Leo, weer omhoog kijkend. Maar gaan de heren mee? Ik begin het hoe langer hoe lolliger te vinden!! Wie weet wat voor aardige dingen er binnen nog te zien zijn!'

Sigor Sinister, een oud en wijs man

175. Toen ze all drie net binnen waren, viel de deur met een daverende klap toe.

'Wat nu weer?' schrok de Baron, naar adem snakkend. Jochem Jofel sprong van ontzetting een meter in de lucht en slaakte een luide gil.

'De deur gaat dicht', zei Leo Lodder. 'Dat doen deuren wel meer.'

'Wat komt gijlieden hier doen?' vroeg plotseling een schorre stem, die wel uit een grafkelder leek te komen. 'Wat zoekt gijlieden hier in het holst van de nacht? Is het ulieden niet bekend dat beddegaaanstijd reeds lang verstreken is en dat het niet voegt om op zulk een tijd bij een eerzaam burger binnen te treden?'

Jochem Jofel en de Baron zwegen eerbiedig, maar Leo zei zachtjes: 'Wat praat hij leuk hè? Net Ome Keesje! En wat heeft hij een leuke hoed op! 't Lijkt wel of hij naar een bal-moskee is geweest!'

Jochem schraapte zijn keel en vatte moed om iets te zeggen. 'We... eh... dit is Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe enne... ikke heet Jochem Jofel en dat daar is Leo Lodder, een taxi-chauffeur. We... eh... ja, wij kwamen u eigenlijk om raad vragen,, ziet u, enne...'

'Zo, gijlieden wenst raad. Dan deedt gij goed om bij een oud en wijs man aan te kloppen! Als ik het niet weet.. hahaha!'

Dat bolle hoofd bevat Leo niet

176. 'Gaat gijlieden mij maar voor, dan zal ik u de weg wel wijzen,' zei Sigor Sinister. 'Ik zal u geleiden naar de werkkamer van een oud en eenzaam man, die reeds twee honderd vijf en dertig jaar bezig is goud te maken. Een het zál mij lukken! Ha, ha, ha! Anders is mijn naam niet Sigor Sinister! De een of andere dag zal ik de wereld kunnen mededelen dat de grote Sigor Sinister goud vervaardigd heeft! Hier rechtsaf, goede lieden, dan zijt ge in mijn schamel werkvertrek!'

'Hoor eens, Jochem Jofel', zei de Baron zachtjes, 'je kunt zeggen wat je wilt, maar ik vind dit een griezelige vent. En hij zegt dat-ie al twee honderd vijf en dertig jaar bezig is! Dat kan

toch niet!'

'Hij liegt het', antwoordde Jochem, 'maar dat mag niet hinderen. Als hij ons van dat Spook-zijn afhelpt mag hij voor mijn part beweren dat-ie tweeduizend jaar aan de gang is....'

Leo was maar vast naar binnen gestapt. 'Zie je wel,' zei hij, 'ik wist wel dat het hier leuk was! Alleen dat gekke bolle hoofd van die dooie man daar, dat bevat me niet. Ik had daar liever een aardig schilderijtje gezien, of zo...'

'En, brave lieden, zegt gijlieden het eens', kraakte Sigor. 'In het geval dat ik ulieden helpen kan zal ik dat doen met geheel mijn groot verstand, dat kan ik ulieden verzekeren!'

Een simpel drankje....

177. 'Kijk eens, waarde Heer Sigoster', zei de Baron, 'wij hebben iets zéér vreemds! Ik durf haast wel zeggen; iets buitengewoon vreemds!'

'Zeer vreemd,' beaamde Jochem.

'En', vervolgde de Baron, 'daar willen wij van af. Wij hebben er genoeg van!'

'Tabak hebben we er van,' stemde Jochem in. 'Maar ik weet niet of u hier wel raad op weet. Ik weet haast niet hoe ik beginnen moet het u uit te leggen....'

'We zijn Spoken,' vertelde Leo. 'Radio... oh, hoe heette-n-'et ook weer precies?'

'Ach, ik begrijp het reeds!' knikte Sigor Sinister. 'Een goed

verstaander geldt voor twee, zeg ik altijd maar, en een half woord is gauw gevuld. Gijlieden zijt Radiografische Spoken! Hadt gijlieden een dusdanige simpele voorstelling van de uitgebreidheid van Sigor Sinister's hersenpan? Gij wilt daar van af? 't Is de moeite! Kom met mij mee, goede lieden, dan zal ik ulieden een drankje bereiden, dat door geen tweede op deze domme wereld bereid zal kunnen worden!'

Hij pakte een dik, oud boek met ezelsoren van de schoorsteen en zocht een bepaald hoofdstuk op. 'Hier,' mompelde hij, en begon met allerlei potjes, flesjes, buisjes, kolven en nog meer van zulk gereedschap te werken, terwijl onze drie helden ademloos toekeken.

Sigor stelt gemene voorwaarden

178. Na een kwartiertje was Sigor Sinister al met het drankje klaar. 'Ziet hier, brave lieden!' zei hij. 'Dit is het! Dat is vrij wat eenvoudiger dan goud maken! Weet iemand van ulieden misschien toevallig, hoe dat moet? Ik ben er reeds twee hunderd vijf en dertig jaar naar aan het zoeken, maar de ware formule ontglipt me steeds...'

'De Koning heeft een gouden auto', zei Leo, om lollig te zijn. 'Als je die smelt, dan heb je goud. Is dat eenvoudig of niet?'

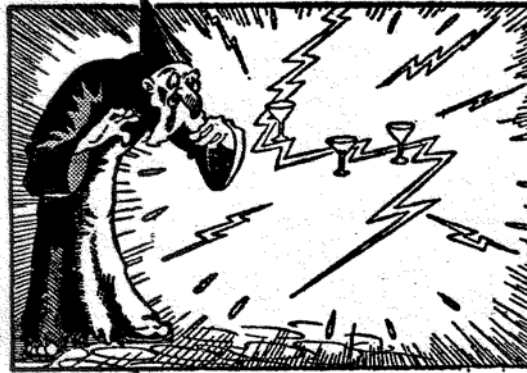
'Dat is een best idee!' riep Sigor Sinister opgetogen uit. 'Dat zullen wij doen! Ik zal de auto des Konings smelten! De auto des Konings! Maar daarmee moet gijlieden mij helpen. Ik heb

die auto namelijk niet hier, en dat is natuurlijk even een moeilijkheid. Ik zal ulieden een voorstel doen. Ik bewaar deze drank nog even en geef u thans een ander vocht, waardoor gijlieden onzichtbaar wordt voor de tijd van ene week. In die week steelt gijlieden voor mij des Konings auto en brengt hem hier! Zodra ik hem hier heb, krijgt gijlieden het andere drankje, om weer een normaal mens te worden!'

'Maar... eh... dat is diefstal!' zei de Baron benauwd.

Jochem trok een bedenkelijk gezicht en Leo zei zachtjes: 'Had ik m'n mond maar gehouden.....'

Drie in de lucht zwevende glazen

179. 'Kom,' zei Jochem Jofel eindelijk, 'we moeten nu een beslissing nemen. Het loopt al tegen zessen! Om zes uur zijn we gedoemd om weer in een telefoonpaal te klimmen en Spook te worden. Wat zullen we doen?'

'Drinken', zei de Baron. 'Wie later leeft die later zorgt. Als ik eerst maar eens geen Spook meer ben!'

'Op met de glazen, ouwe dibbes,' zei Leo. 'We zullen die auto wel eens even voor je fris maken. Het komt tenslotte niet iedere dag voor dat een gewone taxichauffeur onzichtbaar wordt. Nou, waar blijf je?'

De drie vrienden kregen ieder een glas. De Baron nipte er wantrouwig aan. Jochem Jofel dronk met gesloten ogen en een

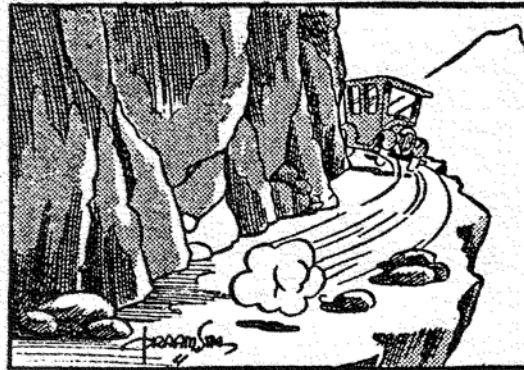
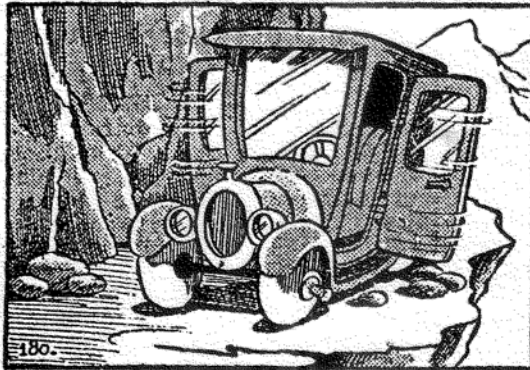
benepen uitdrukking op zijn gezicht. Leo sloeg de inhoud van het glas onverschillig naar binnen, alsof het limonade was.

Nauwelijks hadden de drie drinkers hun lippen afgelikt of een felle witte bliksemstraal schoot door het vertrek en een seconde daarna stond Sigor Sinister alleen in zijn werkkamer met drie in de lucht zwevende glazen.

'Blubberdeblub,' griezeld eene der glazen. 'ik kan niet zeggen, dat ik het een lekker drankje vond, Jochem Jofel! Maar.... waar ben je eigenlijk? Ik zie je niet meer?!'

Brommend viel de heer Sinister in: 'Dus binnen een week, hè? Komt gijlieden nu maar mede, dan zal ik ulieden uitlaten. Goede reis en veel sukses!'

Op naar de hoofdstad

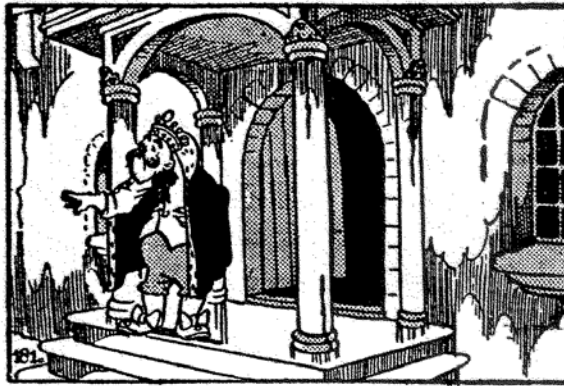
180. Als jullie die morgen, zoals ik, in de buurt van de Doodshoofdkloof waren geweest, hadden jullie iets heel raars kunnen zien. Op een eenzaam stukje rotsweg stond een eenzame auto, en de deuren van die auto waren gesloten. Plotseling gingen die deuren echter vanzelf open en een stem zei: 'Je kunt me geloven of niet, Jochem Jofel, maar ik vind die Sigor Sinister een griezelige man. Ik heb het niet op mannen die drankjes kunnen bereiden waar een mens onzichtbaar van wordt. Wat denk jij daarvan?'

'Eerlijk gezegd vind ik het ook,' zei een andere stem. 'Maar

ja, wat doen we? We moeten hem wel zijn zin geven en de auto van de Koning zien machtig te worden. Maar een leuk baantje vind ik het niet, dat begrijp je zeker wel!'

De portieren klapten weer dicht en de motor ging vanzelf draaien. Daarna schoot de auto achteruit en reed met een flink gangetje het rotspad af. Op een hoogvlakte gekomen keerde de auto zo maar om en reed met een angstige snelheid langs steile afgronden, door diepe kuilen en over de meest onbegaanbare paden in de richting van de hoofdstad.

Koning Stoffel de 71ste gaat uit

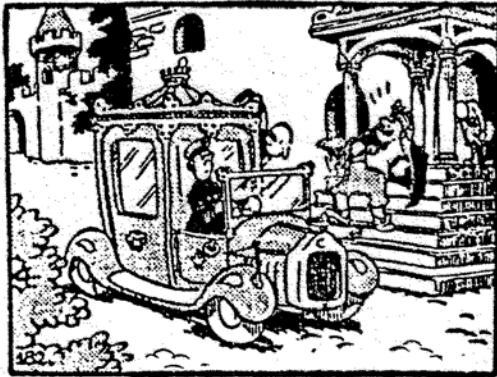

181. Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste stond altijd erg vroeg op. Dan wandelde hij door alle zalen van zijn paleis en keek, of zijn bedienden wel goed en nauwkeurig stof afnamen en vooral niet vergaten onder de kastjes te vegen; hij neusde eens in de keuken om te zien wat hij die dag op zijn gouden bord zou krijgen; en meestal nam hij dan ook nog een kijkje in zijn park en lette er op, dat de paadjes netjes geharkt waren en de gazons geknipt. Eén dag in de week echter deed hij al deze dingen niet. Dan stond hij wel vroeg op, maar dan liep hij door een achterdeur naar buiten en keek of het mooi weer was. Dat

was namelijk Koning Stoffel's "uitgaansdag", zoals hij dat zelf noemde. Dan liet hij de gouden auto voor komen en toerde een beetje rond in zijn rijk. Nu eens hier, dan weer daarheen, tenminste, als het goed weer was.

Vandaag was het weer zo'n "uitgaansdag". Koning Stoffel stapte door een van de vele achterdeuren naar buiten, stak zijn gehandschoende hand uit, trok eens aan zijn snor, en riep een lakei. 'Kerel, de gouden wagen, direct!' riep hij met grote autoriteit. De lakei boog diep en verdween.

Een gouden prachtwagen

182. Een ogenblik later gleed de gouden auto reeds voor. Dat kon zo vlug gaan, omdat alle bedienden van het hele paleis altijd al van te voren wisten, wat er gebeuren zou.

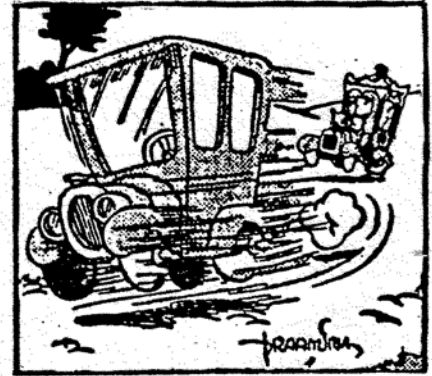
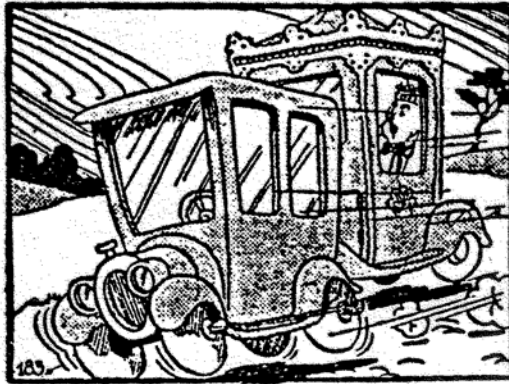
'Open het portier, goede man', zei de Koning tegen de opperstalmeester, die in gebogen houding de knop vasthield. 'Open het portier, opdat mijn koninklijk lichaam zich... eh... kom, eh, hoe heet het... neervlije in deze kostelijke fluwelen en damasten omgeving, passend voor een lichaam, dat met recht koninklijk genoemd mag worden!'

'Zeker, Majesteit,' zei de opperstalmeester en hij lachte beleefd. Toen de Koning gezeten was sloot de gediensstige zacht

het portier en geluidloos schoof de gouden auto de kilometers lange oprijlaan af, in de richting van de buitenweg.

'Het is een prachtwagen', dacht de ééenzeventigste Stoffel bij zichzelf. 'Ik ben er trots op, dat ik een dergelijk voertuig zelf heb kunnen ontwerpen! Zoiets kan lang niet iedere koning. Nee, daar moet je een Stoffel voor zijn! Als je tenminste nagaat, wat mijn zeventig Voorstoffels al niet gepresteerd hebben op het gebied van ontwerpen... Daar is bijvoorbeeld de drie-en-twintigste Stoffel, die, als ik het familieboek geloven mag, met een gemodificeerde knods een eerste prijs gewonnen heeft... Ja, ja!'

Een onbeschaafd voertuig

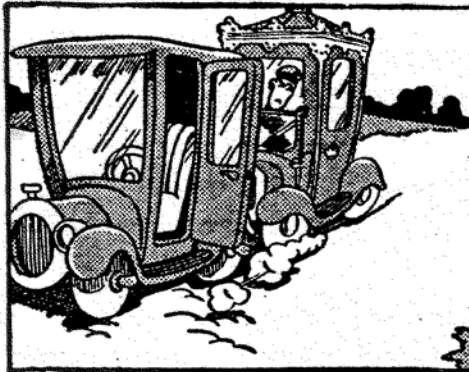
183. De Eén-en-zeventigste Stoffel werd plotseling wreed gestoord in zijn prettige overpeinzingen. Met een pijlsnelle vaart stooft zonder aankondiging een ander voertuig voorbij. Een voertuig, dat zeker niet van goud was en lang niet zo mooi versierd met allerlei tierlantijnen als de gouden auto van Koning Stoffel. Het was een doodgewone taxi en de bestuurder scheen erge haast te hebben.

'Wat ziet mijn koninklijk oog?' vroeg Stoffel de één-en-zeventigste onthutst. 'Wat ontwaren mijn koninklijke blikken voor een onbeschaafd voertuig? Wie is deze vermetele, die, door het voor-

bijrijden van de koninklijke gouden automobiel de etikette met voeten treedt?!

De bestuurder van de taxi hoorde van dit opgewonden relaas natuurlijk niets, daarvoor reed hij veel te hard en was al te ver van de Koning verwijderd. Maar Stoffel gaf het zo maar niet op. 'Laat die onbeschaafde autobestuurder onmiddellijk stoppen, chauffeur!' riep hij door het tussenraampje tegen de statige livreeknecht. 'Ik zal die man aan het verstand brengen wat beleefdheid en beschaving is! In mijn land! In mijn eigen rijk! Zulke onderdanen!'

Een Stoffel laat niet met zich spotten

184. De chauffeur hoefde niet in te grijpen: 's Konings wens ging ook zonder dat in vervulling. De taxi stopte, terwijl de bestuurder verder nog iets was gevraagd of geboden.

'Aha, hij stopt!' riep Koning Stoffel de één-en-zeventigste. 'Voorwaar, hij schijnt zijn euvele daad zelf tijdig bemerkt te hebben. Wat echter niet wegneemt dat ik hem alsnog even de les zal lezen! Ik zal hem de elementaire wetten van dit land eens even krachtig onder het oog brengen, geloof dat vrij!'

De gouden auto van Koning Stoffel stopte vlak achter de taxi en terwijl hij dat deed ging er bij de taxi een deur open. Er

stapte echter niemand uit. Het leek trouwens wel alsof er niemand aanwezig was om uit te stappen. De deur leek wel vanzelf open te gaan....

Koning Stoffel gooide zijn deur woest open en kwam naar buiten. Met opgeheven vuist kwam hij tevoorschijn. 'Waar is die wetsovertreder?' riep hij gebelgd. 'Waar is hij? Opdat ik hem de les leze! Laat hij komen, zodat hij zijn gerechte straf ontvange! Hij zal merken, dat een Stoffel niet met zich laat spotten!'

Er gebeurde echter niets. Totaal niets.

Het spookt hier!

186. Toen zei de eerste stem weer iets, en wat hij zei was niet voor de poes. "Het is om uw gouden auto begonnen, Majesteit. Die willen wij hebben!"

"Heb je ooit!" schreeuwde Koning Stoffel de één-en-zeventigste. "Mijn gouden auto?! Geen sprake van! Chauffeur, sta daar niet zo stom te kijken! Zeg iets! Doe iets!"

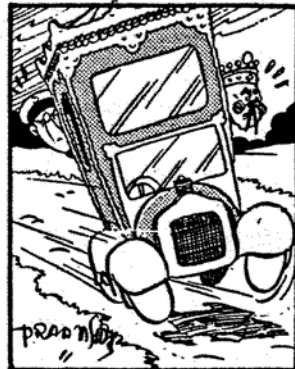
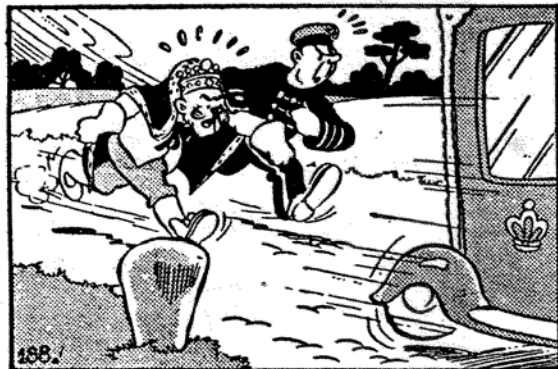
Weer deed de chauffeur een stap vooruit. "Zijne Majesteit verzoekt mij u mede te delen dat hij geenszins het plan heeft, zijn gouden wagen aan wien ook ten verkoop aan te bieden. Ook

ligt het in het geheel niet in de bedoeling des Konings zijn koninklijk voertuig door schenking aan derden...."

Voordat hij echter uitgesproken was gebeurde er wéér iets. De gouden auto ging plotseling, zonder dat er iemand in bleek te zitten, achteruit rijden.

"Het spookt hier!" riep Stoffel uit, niet wetende hoe dicht bij de waarheid hij was. Zijn kroon vloog van schrik in de lucht. "Help! Dieven! Moordenaars! Detectives!"

Koning Stoffel speelt palfreniertje

188. 'Maar dit is wel het allerergste dat ooit in mijn goed en degelijk rijk is geschied!' bulderde Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste, terwijl hij wit werd van woede. 'Chauffeur! Lig daar niet voor munt in die greppel! Kom onmiddellijk tot bewustzijn en reik de helpende hand aan je Koning en je Vaderland!'

Nu was de chauffeur een bijzonder plichtsgetrouw mens en toen Koning Stoffel zei dat hij tot bewustzijn moest komen, deed hij dat direct. 'Een verzoek des Konings is mij een wet,' zei hij, meteen weer actief, terwijl hij enig kroos uit zijn boord verwijderde.

'We moeten zien mee te komen,' hijgde de Koning. 'Ik laat mijn gouden auto niet zo maar in de steek! Hier moet gewroken worden!'

'Het beste... lijkt mij... dat we... op de... palfre... niersplaats

... klimmen,' zei de chauffeur, naar adem snakkend.

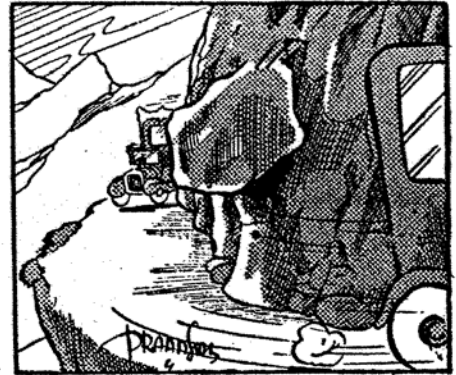
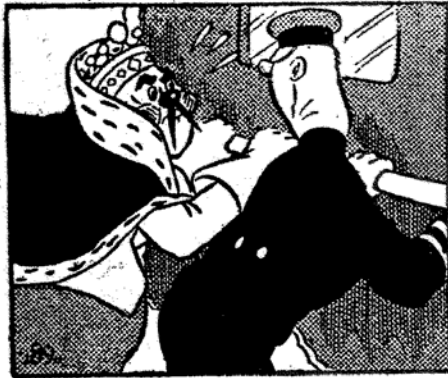
'Goed... bedacht... chauffeur,' antwoordde Koning Stoffel, tussen drie ingespannen hijgen door en hij greep de gouden stang, die ten behoeve van de palfreniers achteraan de wagen gemonteerd was, om te zorgen dat deze onmisbare mannen er niet afvielen.

'Ik heb hem,' zei Koning Stoffel.

'Ik ook,' zei de chauffeur.

En zo kon het dan gebeuren, dat Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste samen met zijn deftige chauffeur palfreniertje-langs-de-kant speelde op zijn eigen kostbare gouden auto.

Dat moet een nare betrekking zijn...

189. 'Ik weet niet of jij het weet, chauffeur', zei Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste, toen ze een kwartiertje op het knusse palfreniersplaatsje hadden doorgebracht, 'maar ik vind het hier knapjes koud! Zo maar in de open lucht achterop een rijdende auto te staan, dat is niets voor een koninklijk lichaam als het mijne!'

'Inderdaad, Majesteit', antwoordde de chauffeur, 'maar ik hoop te mogen opmerken, dat het zelfs voor niet-koninklijke lichamen geen pretje is. Het mijne bijvoorbeeld...'

'H'm', zei Koning Stoffel. 'Zo! ... eh... staat hier wel eens iemand achterop?'

'Geregeld, Majesteit', zei de chauffeur. 'Wanneer u officiële

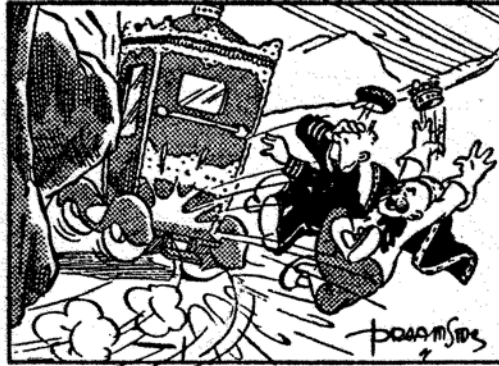
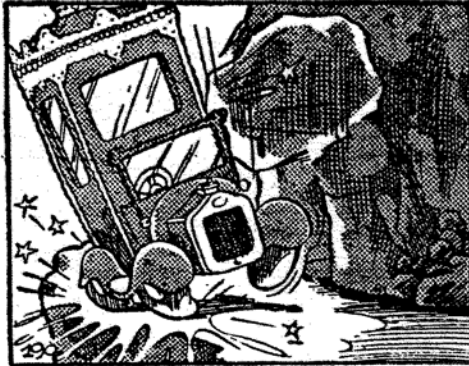
ritten maakt, staan er altijd twee palfreniers op.'

'H'm, zo,' zei Koning Stoffel peinzend. 'H'm, ja. Begrijp jij nou, chauffeur, hoe iemand zo gek kan zijn om palfrenier te worden? Dat moet toch een vreselijk nare betrekking zijn!'

'Och', zei de chauffeur filosofisch, 'men kan natuurlijk beter koning wezen...'

Jullie hebben vanzelfsprekend allemaal allang begrepen waar de reis heen ging. Naar de Doodshoofdkloof natuurlijk! En Leo Lodder kende deze weg op zijn duimpje. Maar hij was zo in zijn schik dat hij in een gouden auto zat dat hij vergat op te letten wat er precies vóór hem gebeurde....

Dat wordt een hoofdartikel in de krant

190. En toen de gouden auto van Koning Stoffel dan ook bij een bocht in de bergweg kwam, vergat Leo Lodder op te letten en zag niet dat er een rotsblok een eind over de weg hing. De gouden auto sloeg er met een klap tegen aan en het was uitsluitend aan de stuurmanskunst van Leo Lodder te danken, dat de gouden wagen niet van de weg kukelde. De koning en de chauffeur kwamen er echter minder goed af. Door de onverwachte schok, die de botsing veroorzaakte, verloren ze hun houvast, waardoor ze in de ruimte vielen.

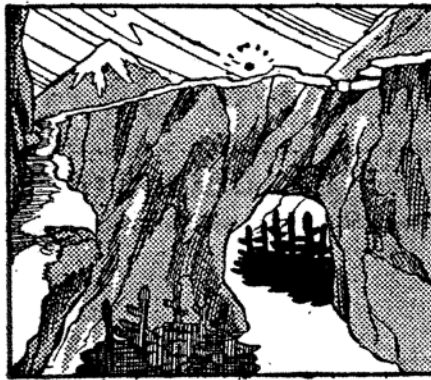
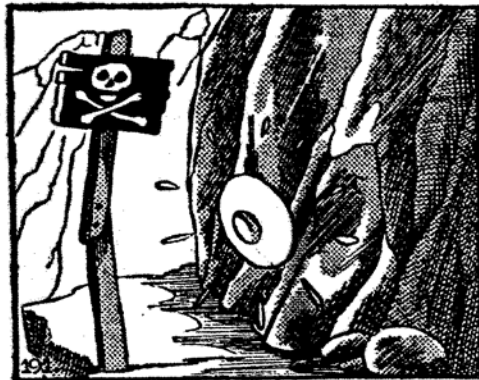
'Woei!' riep Koning Stoffel, en hij stak bei zijn koninklijke

handen in de lucht.

'Gosj!' zei de chauffeur, terwijl hij zijn ogen dichtkneep, 'dat wordt een hoofdartikel in de krant morgenochtend.'

Het viel echter allemaal nog al mee. Toen ze hun ogen weer open durfden doen hing de chauffeur aan een tak, die zich op onverklaarbare wijze door zijn broek geregen had en hij voelde iets vreemds en zwaars op zijn hoofd drukken. Stoffel De Eén-en-zeventigste zat beneden hem op een klein plato'tje en betastte een koninklijke, maar pijnlijke wang.

Sigor Sinister staat al te wachten

191. Er gebeurden vreemde dingen die dag, in de buurt van de Doodshoofdkloof. Zo pas hebben jullie kunnen zien hoe Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste samen met zijn deftige chauffeur van de rots vielen en nu, een half uurtje later, zie je een wiel van de gouden auto van Koning Stoffel, ongeveer een halve meter boven de grond, zich voortbewegen in de richting van de Doodshoofdkloof, waar Sigor Sinister woonde.

'Dat wiel is behoorlijk zwaar, meneer Jofel', zei een stem, die blijkbaar bij het wiel hoorde. 'Wilt u wel geloven dat ik van al die bedrijven dorst gekregen heb? Ik heb in tijden niet zo hard gewerkt!'

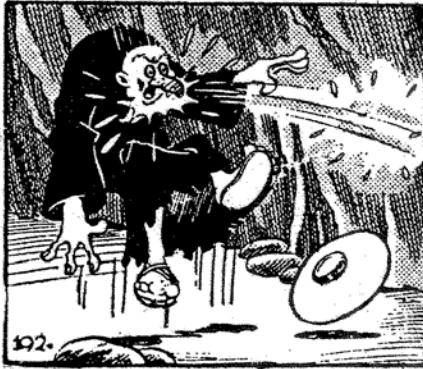
'Welaan,' zei een stem die veel weg had van die van Baron

Poeth, 'laat ons naar heer Sinister gaan. Hoe eerder we van die onzichtbaarheid af zijn hoe liever het me is!'

'Dat vind ik ook,' zei een andere stem, die onbetwistbaar aan Jochem Jofel toebehoorde. 'Heer Sinister kan aan dit wiel wel zien dat we onze taak naar behoren hebben vervuld.'

Ze liepen over de griezelige weg die over de Doodshoofdkloof naar de grot van Sigor Sinister voerde. Deze had het wiel zeker in de verte zien naderbij komen, want hij stond al aan de deur de drie onzichtbare heren op te wachten. Maar juist toen hij het gouden wiel met vreugde wilde gaan begroeten gebeurde er iets onverwachts.

Sigor vindt het niet eerlijk

192. 'Mijne waarde Heren', begon Sigor Sinister, 'het is mij een waar genoegen heden te mogen ervaren dat gijlieden het hebt klaargespeeld 's Konings gouden auto te bemachtigen. Het is mij...' En toen gebeurde het onverwachte.

Er klonk een doffe klap en Sigor Sinister schoot een halve meter van de grond. Het autowiel viel tegen de vlakke en een stem klonk: 'Het genoegen is geheel aan onze kant, meneer Sinister! Het is zeker nog nooit tot u doorgedrongen dat stelen en laten stelen door de politie met fronsende wenkbrauwen wordt aangezien, wel? Dat mag nu eenmaal niet en wij vonden het ook niet netjes. Alstublieft, hier is er nog een!' En de ar-

me Sigor kreeg een klap op zijn hoofd die zijn hoed helemaal verkreukelde en over zijn ogen deed zakken.

'Dat is niet eerlijk!' riep Sigor angstig. 'Ik kan jullie niet zien! Kunnen jullie wel tegen een zichtbaar oud man?'

'Gelukkig kunnen wij jou wel zien, reken maar!' zeiden drie stemmen tegelijk. Sigor werd knock-out geslagen en op oneerbiedige wijze door zijn eigen gangen naar zijn eigen werkkamer gesleept.

'Tjonge-jonge, is me dat werken!' zei Leo's stem zuchtend. 'Een lekker glas limonade zou me nu wel smaken, meneer Jofel! En u, meneer Poeth?'

Het lijkt wel odeklonje

193. Het duurde niet lang, of Sigor Sinister lag, door onzichtbare handen stevig gebonden, bewegingloos op de grond.

'Nu is de tijd van limonade drinken eindelijk aangebroken,' zei de stem van Leo Lodder. 'Laat eens ruiken: ik geloof dat ik hier een goed glas te pakken heb.'

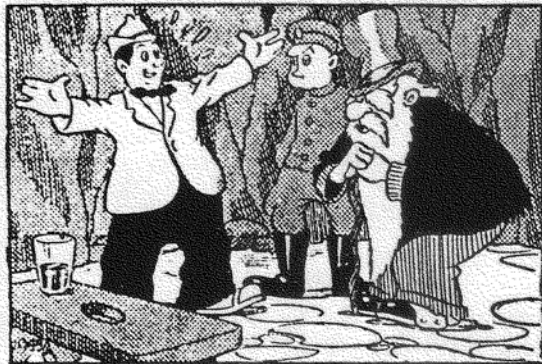
Een glas dat op Sigor Sinister's werktafel stond verhoef zich in de lucht en helde over naar de plaats waar Leo's stem vandaan kwam. 'Slok, slok, slok,' klonk het en toen gebeurde het wonderlijke. Leo die er heel geen erg in had dat hij juist die drank had genomen die onzichtbaren zichtbaar moest maken, stond plotseling weer in levende lijve voor ons. 'Jakkes!' zei

de zojuist zichtbaar-gewordene verontwaardigd. 'Dat noemen ze ook nog limonade! 't Lijkt waarachtig wel odeklonje! Wat een vies, smerig smakie zit daar aan! En als je het mij vraagt zit er nog zoetmiddel in ook!'

'Hier dat glas!' zeiden een paar andere stemmen haastig. Het glas werd hem pardoos uit de handen gerukt.

'Al smaakt het naar kidney-pudding, waar ik een grote hekel aan heb, als we er maar zichtbaar van worden! Kom, Baron Poeth, neem ook een slok! Dan ben je weer een normaal, zichtbaar, doodgewoon mens zonder radiografische neigingen! Proost!!'

Terug naar de Koning

194. 'Hier zijn we dan weer!' sprak Jochem Jofel, nadat ze alle drie van de "odeklonje" gedronken hadden. 'Zichtbaar en in goede welstand, als ik me niet vergis!'

'H'm', zei Leo Lodder, 'ik vind er niks 'an om zichtbaar te wezen... Ik begon het net zo aardig te vinden om maar te kunnen doen en laten wat je wou. Ze konden je toch nooit pakken!'

'Het is niet goed voor mensen om dingen te kunnen doen die een ander niet kan doen', zei Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe filosofisch. 'Daar komt de grootste ruzie van, geloof dat van mij!'

'En nu...' zei Jochem Jofel, 'moeten we gaan doen wat we afgesproken hebben. We gaan naar de koning en biechten eerlijk

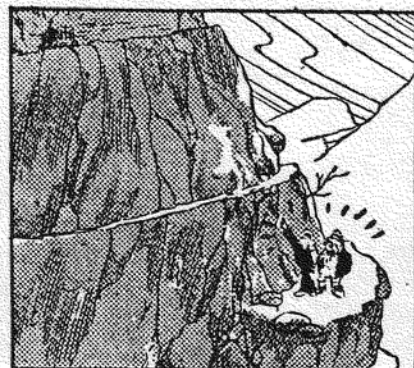
op dat wij het zijn geweest die zijn gouden auto gestolen hebben. Dan zullen we onze gerechte straf moeten ondergaan, maar daar is niets aan te doen. Het zal wel een vreemd gezicht zijn, een Jofel in een gevangenis, maar nou ja! Het moet maar!'

'Vooruit, naar het paleis des konings!' zei Baron Poeth. 'En wat zullen we doen met deze snoodaard? Die meneer Sigaar?'

'Die ligt daar goed', zei Jochem Jofel. 'Leo heeft hem zo vastgebonden dat zelfs een boeienkoning er moeite mee zou hebben los te komen.'

De drie kameraden verlieten de grot en lieten Sigor Sinister voor wat en hoe hij was. Een half uurtje later startte de taxi en verdween in de richting van de hoofdstad.

Redding!

195. Inmiddels had de chauffeur van Koning Stoffel zich uit zijn ongemakkelijke positie bevrijd en had terrein verkend.

'Majesteit!' sprak hij, 'ik moet u tot mijn leedwezen mededelen dat wij ons op een bijzonder ongemakkelijk deel van deze rots bevinden. Er is namelijk niet de minste kans dat wij ons op welke manier dan ook van dit platoo zouden kunnen begeven naar een ander punt van deze rots, vanwaar wij de weg zouden kunnen bereiken die leidt naar de hoofdstad en de vrijheid. Indien er niet spoedig hulp zou komen opdagen zijn wij genoodzaakt de rest van ons leven hier door te brengen!'

'Dat zal zo'n vaart niet lopen', dacht koning Stoffel. 'maar weet je wat het ergste is? Dat ik zo'n honger heb. Heb jij soms toevallig taartjes bij je?'

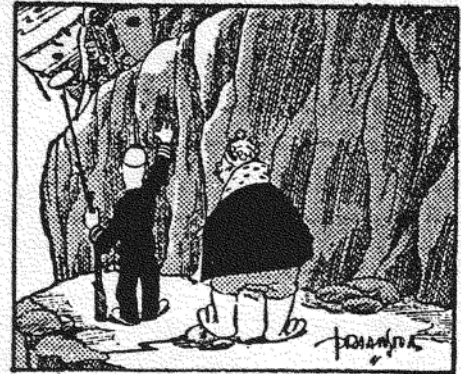
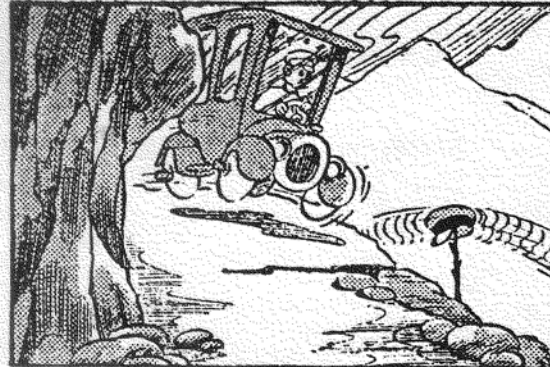
'Het spijt mij, Majesteit,' sprak de chauffeur, 'maar ik heb er niet aan gedacht, leeftocht mee te voeren. Ik was er vanzelfsprekend niet op voorbereid een dergelijk inspannend avontuur mee te maken!'

Toen klonk er gezoem boven hun hoofden.

'Een auto!' zei de chauffeur. 'Mijn geoeffend oor hoort direct het verschil tussen het gezoem van een auto en bijvoorbeeld dat van een mug of een bij! Dat betekent redding, Majesteit!' En de tranen van gevoel schoten hem in de ogen.

'Of het redding betekent weet ik niet', zei Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste, 'maar dat het een auto is, is zeker. We moeten iets doen, chauffeur, om de aandacht te trekken. Anders gaat de bevrijding onze neuzen nog voorbij!'

Er waait een pet

196. Zoals meer gezegd: de chauffeur des konings was een uiterst plichtsgetrouw man en toen Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste zei dat er iets gedaan moest worden dééd hij dan ook iets. Hij stak zijn vinger op. 'Veroorlooft uwe Majesteit mij, een idee te hebben?' vroeg hij beleefd.

'Toegestaan,' antwoordde Koning Stoffel grootmoedig.

Leo Lodder stooft met zijn gewone angstige snelheid over het rotspad en toen hij bij de bocht kwam waar de Koning en zijn chauffeur van de gouden auto afgevallen waren zag hij iets vreemds. 'Dat is een pet!' dacht Leo. 'En als ik me niet vergis waait die pet heen en weer! Dat doen normale petten niet voor zover ik weet. Er moet dus iets bizonders aan de hand zijn.

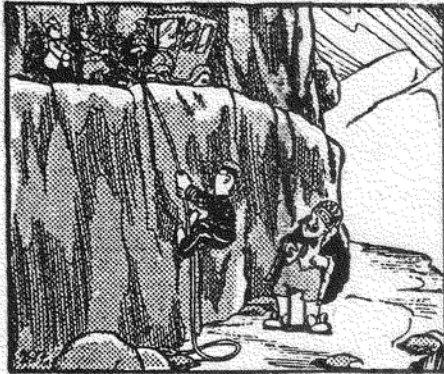
Laat ik eens stoppen.' Hij remde, en de taxi, die al niet zo jong meer was, kraakte in al zijn voegen.

'Waarom stop je?' vroegen Jochem Jofel en Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe, die dachten dat er misschien iets aan de auto mankeerde.

'Omdat er een pet waait,' antwoordde Leo Lodder. 'En dat is niet gewoon, zeg nou zelf!' Hij opende het portier en keek naar buiten. 'Asjemijnou!' zei hij onthutst. 'Daar staat de koning, met zijn chauffeur! Hoe komen die daar nou?'

'Ollabolla!' zei Jochem, 'dat hebben wij natuurlijk ook nog op ons geweten! Als dat maar goed voor ons afloopt!'

Stoffel is ontroerd en dankbaar

197. Ja, maar hoe het ook ware, er zat niets anders op dan dat ze de koning en zijn chauffeur een handje hielpen om weer in het "hoffelijke" leven terug te keren.

'Ik heb wel ergens een touw', zei Leo Lodder. 'Als we dat naar beneden gooien, kunnen we de heren zo naar boven vijzelen.'

Aldus geschiedde. Het touw werd naar beneden geworpen en Jochem Jofel en Leo Lodder hielden het van boven vast, terwijl de Baron, die te aristokratisch was voor dergelijke karweitjes, op zijn stok geleund toekeek.

'Ga jij maar voor', zei Koning Stoffel tegen de chauffeur. Dan kan ik zien of je het wel goed doet!'

De chauffeur pakte het touw beet en begon zich met stijve benen en een angstig gezicht naar boven te werken. 'Goed zo!'

riep Koning Stoffel. 'Je kunt het! Uitstekend!'

Toen de chauffeur boven was greep ook Koning Stoffel manmoedig het touw en stapte tegen de rots op. 'Dit is eigenlijk wel geen houding voor een koninklijk lichaam, maar nood breekt wet!' En toen hij ook boven was legde hij zijn rechterhand op zijn hart en zei, met zijn linkerhand een weids gebaar makend: 'Goede lieden! Met ontroering en dankbaarheid zeg ik u, ook namens het volk en het vaderland, dank voor de buitengewone dienst, die gij heden aan mij en dit land hebt bewezen. Het is mij een onuitsprekelijk genoegen om....'

Immiddels stond Baron Poeth Jochem Jofel in zijn rug te duwen. 'Zeg het nu!' zei hij, 'Nu is het je kans! En jij kunt het het beste, omdat je zo rad van tong bent! Toe nou!'

De koning begrijpt het niet zo goed

198. Koning Stoffel was nog steeds bezig onze drie vrienden in de meest welgekozen bewoordingen en de prachtigste volzinnen te bedanken, toen Jochem Jofel, rad van tong als altijd, een stap vooruit deed en kuchte. 'H'm, hm, eh... M-m-majesteit... ik... eh...' Hij zweeg verlegen.

'Spreek!' zei Koning Stoffel, en Jochem stunteelde bibberend verder. 'Ik... eh... wij, eh, wij konden het eerlijk niet helpen, maar eh... het zit eigenlijk zo... wij moesten... wij konden eigenlijk niet anders, ziet u?'

Koning Stoffel keek Jochem Jofel verbaasd aan. 'Wat is er dan?' vroeg hij. 'Kan ik u met iets van dienst zijn? Ik begrijp

het allemaal niet zo goed!'

'Wij zijn het geweest', zei Jochem, in één adem, 'die uw gouden auto gestolen hebben! Wij waren Radiografische Spoken, begrijpt u, enne... we wilden zo graag weer gewone mensen worden! En we kenden maar één man die ons weer gewoon kon maken. Maar die wilde in ruil daarvoor uw gouden auto hebben! Maar we hebben hem niet afgeleverd. We hebben hem in een grot in de bergen verstopt, want als we weer zichtbaar zouden zijn wilden we hem meteen terugbrengen!'

'H'm, zo', zei Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste. 'H'm, zo!' En toen werd hij vreselijk boos.

Aan de schandpaal!

199. Nadat Jochem Jofel gesproken had liep Koning Stoffel rood aan van woede. 'Wie zijn jullie?' vroeg hij. En, zonder antwoord af te wachten ging hij verder: 'Nu direkt mijn gouden auto terug! Di-rèkt! En zorg dat jullie alle drie morgenochtend klokke negen op de binnenplaats van mijn paleis aanwezig zijn om je welverdiende straf in ontvangst te nemen! Ongehoord! De gouden auto des Konings te stelen! Ik zal jullie leren! De duimschroeven moesten ze jullie aanzetten! In het blok gaan jullie! Aan de schandpaal! Vijf jaar in de kettingen op water en... eh, hoe heet het, eh... brood! En nu m'n auto! Snel als de bli... bla... blo... blubber!'

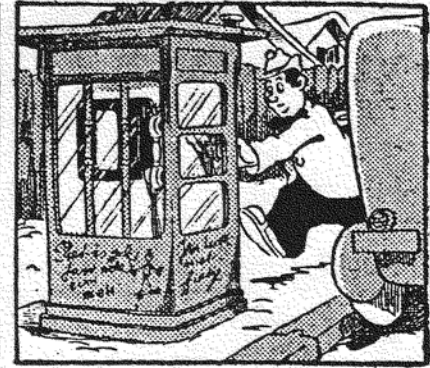
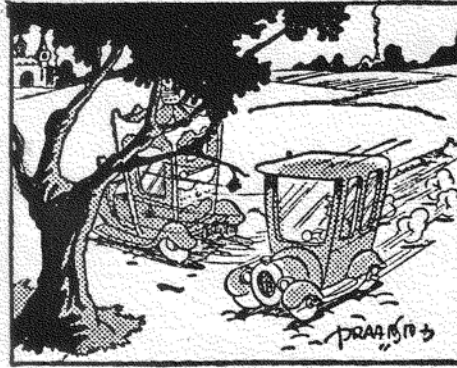
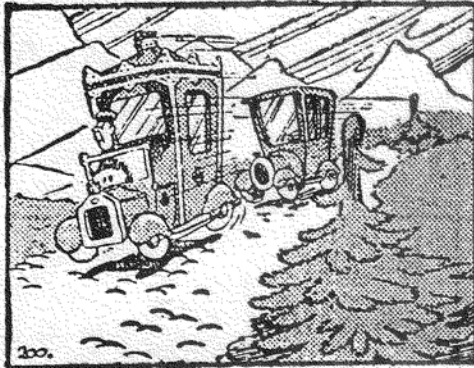
Leo Lodder haastte zich om de taxi op gang te brengen en de wagen te keren. En, allemaal onder de indruk van de vreselijke dingen die Jochem, Leo en de Baron te wachten stonden, koerste Leo Lodder haastig naar de grot, waar de gouden wagen van Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste veilig stond opgeborgen.

'Hier is hij weer,' zei Jochem Jofel, toen ze er waren. 'Zelfs het reservewiel ontbreekt niet!'

'Er is niet één schroefje van weg', verzekerde Baron Poeth.

'Hij rijdt lekker!' zei Leo Lodder. 'Beter dan die aftandse taxi van mij!'

Wie morgen leeft die morgen zorgt

200. Voor Koning Stoffel was het leed nu gauw geleden. Hij stapte in zijn gouden auto en liet de chauffeur weg rijden. Leo Lodder volgde met zijn taxi, terwijl Jochem Jofel en de Baron met een angstig hart achterin zaten.

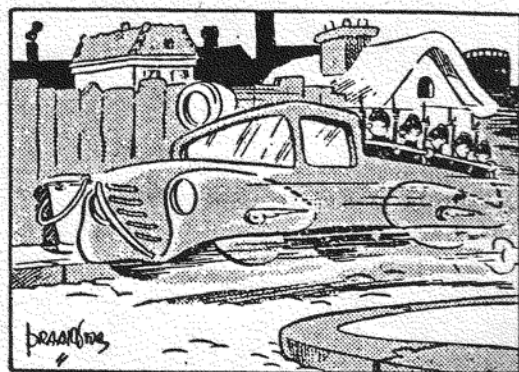
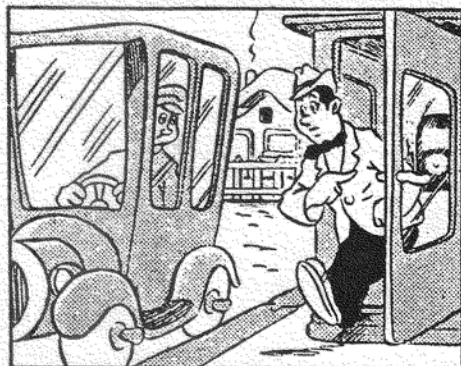
'Het bevalt me niets, Jochem Jofel!' zei de Baron, en hij loosde een diepe zucht. 'Ik ben wel blij dat ik weer een gewoon mens ben geworden, maar wat er nog komen moet...'

'Daarom niet getreurd', zei Jochem Jofel, blij dat hij zich van zijn moeilijke taak goed gekweten had, 'wie morgen leeft, die

morgen zorgt! Laten we nu eerst maar eens zien, hoe we Sigor Sinister helemaal onschadelijk kunnen maken. Leo, de eerste de beste telefooncel die we tegenkomen is raak!'

Bij een driesprong gekomen sloeg de gouden auto rechtsaf, de richting van het Paleis in. Leo Lodder reed rechtdoor naar de woning van Jochem Jofel, die een eindje buiten de stad lag. Bij een telefoonsel gekomen stapte Jochem Jofel uit en draaide een nummer, dat hij uit zijn hoofd kende.

De politie naar de Doodshoofdkloof

201. 'Hallo? Met Commissaris Brombeer zèlf!' klonk het in Jochem's oor, toen de verbinding tot stand gekomen was.

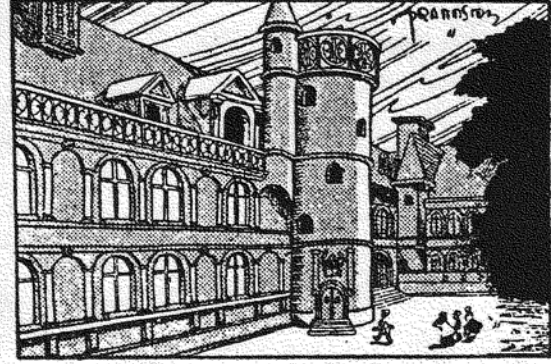
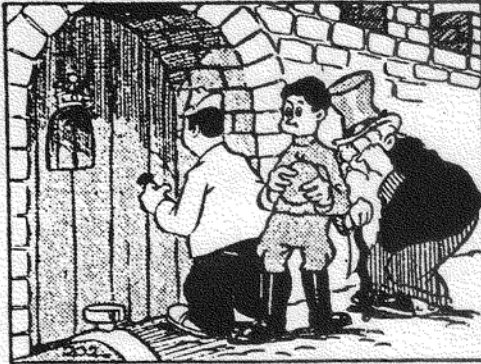
'Zo?' zei Jochem Jofel lachend, 'met Jochem Jofel zèlf! Luister eens, beste Brombeer. Ik heb een karweitje voor je. In de Doodshoofdkloof, weet je waar dat is? Nou, daar ligt een kant en klaar gebonden boef op transport te wachten... Wat-ie op zijn geweten heeft? Hij is de aanleiding dat de gouden auto van de Koning vandaag gestolen is.... Door wie? Wat wil je toch veel weten! Door mij! Ik heb hem gestolen samen met Leo Lodder, die je wel kent, en ene Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe....

....Dat geloof je niet? Ja, daar kan ik niets aan doen. Maar ga toch maar naar die Kloof toe. Daar ligt meneer Sigor Sinister, die moet je hebben. Veel suksès!

'Als het aan Commissaris Brombeer ligt, gaan we vrijuit!' zei Jochem tegen Leo Lodder, die trouw zat te wachten. 'Hij denkt dat ik hem wat op de mouw gespeld heb!'

Even later raasde er een snelle overvalwagen met tien gewapende agenten, aangevoerd door Commissaris Brombeer, in de richting van de Doodshoofdkloof.

Nu de straf nog

202. De volgende morgen om vijf minuten voor negen stonden drie met angstige voorgevoelens bezielden zielen voor de poort van het Koninklijk Paleis.

'Het zal me benieuwen', sprak de Baron, pessimistisch als gewoonlijk, 'wat voor straf Zijne Majesteit voor ons bedacht heeft, Jochem Jofel. Dat het voor ons niet veel goeds zal betekenen ben ik van overtuigd!'

'Wat heb je nou aan denken!' vond Leo Lodder. 'Laten we liever wachten tot de straf komt. Dan weten we vanzelf wel, wat het is! Je kunt je ten slotte overal wel te sappel over maken!'

Ja, maar de voorpret is ook wat waard', zei Jochem. 'Als je er op rekent dat we door vier paarden uit elkaar zullen worden

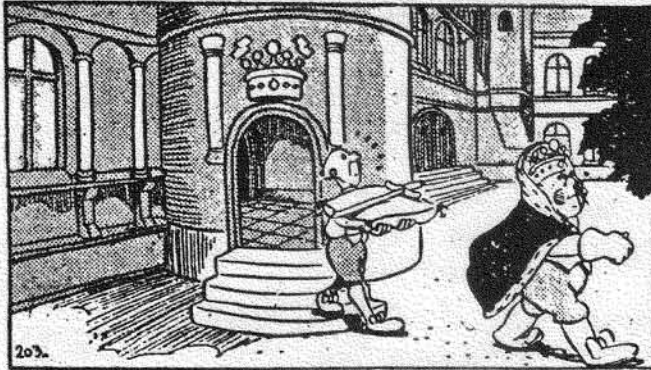
getrokken en het blijkt later dat het alleen maar vijfhonderd stoksclagen op onze blote ruggen wordt, dan valt het toch weer mee!' Toen ging de poort open en een oude lakei stak zijn schrandere gezicht naar buiten. 'Zijne Majesteit verwacht u', sprak hij op afgemeten toon. 'Wilt u gedrieën mij maar volgen?'

'Ja, hoor', zei Leo Lodder, 'daar zijn wij wel toe genegen.'

Ze liepen achter de deftige lakei aan naar binnen en voelden zich dadelijk héél klein worden.

'Wilt u gedrieën zo goed zijn, hier te wachten?' vroeg de lakei beleefd. 'Dan zal ik u bij Zijne Majesteit aankondigen.' Hij liep met statige tred op de monumentale toren af en verdween achter de dubbele deuren.

Ollabolla! Een zwaard!

203. Ons drietal hoefde niet lang te wachten en in onzekerheid te verkeren omtrent hun lot. Een minuut later beierde de grote paleisklok negen en een resolute Eén-en-zeventigste Stoffel schreed naar buiten. Met grote dreunende passen stapte hij op onze drie vrienden toe. Niets op zijn gezicht verried wat er zou gaan gebeuren. Hij werd echter - en dat was zo op 't oog lelijker - op de voet gevolgd door de lakei met het schrandere gezicht. Deze droeg een kussen op de uitgestrekte armen. Op het kussen lag een glimmend voorwerp.

'Ollabolla!' riep Jochem Jofel tegen de twee anderen, 'zien jullie wat die...eh... die kelner op dat kussen heeft liggen? Een zwaard!'

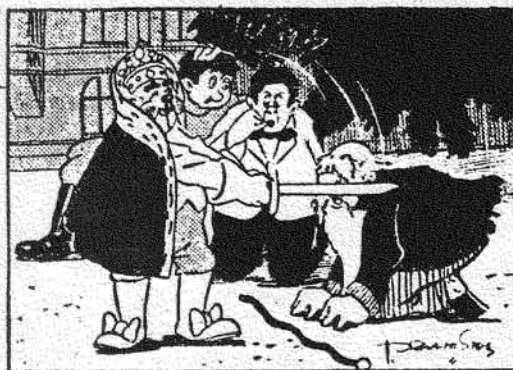
'Dus dit is het einde', sprak de Baron somber.

'Hoera, we leven nog!' zei Leo Lodder, die zich nooit met de

pessimistische geest van de Baron kon verenigen.

Koning Stoffel hield vlak voor het drietal stil, nam het zwaard van het kussen en stuurde de lakei weg. 'Beklaagden!' begon hij, alsof hij in een rechtzaal stond. 'Genomen het feit dat gij gedrieën samen en in vereniging de moed hebt gehad de auto des Konings te stelen, maar in aanmerking genomen het feit dat gij hem weer eerlijk hebt teruggegeven; verder in aanmerking nemende het volgende feit, dat gij zo ruiterslijk zijt geweest de Koning zonder omwegen te vertellen dat gij de dieven waart, heb ik na rijp beraad en kalm overleg in mijn grote goedheid, onbeperkte rechtvaardigheid en onbegrensde macht besloten u te veroordelen!' Hier wachtte Koning Stoffel even. Gelukkig maar, anders was het niet spannend geweest....

Alle drie geridderd

204. 'Knielen!' gebood Koning Stoffel de Eén-en-zeventigste toen hij uitgesproken was, en de Baron, Leo Lodder en Jochem Jofel vielen op hun knieën op het harde asfalt.

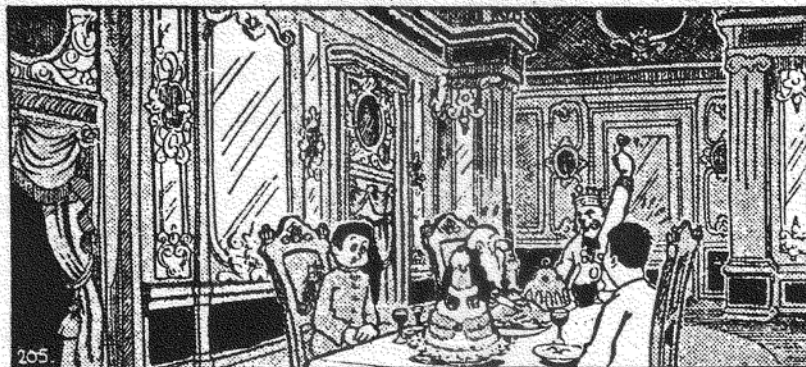
'En ik veroordeel u dan...' zei Koning Stoffel langzaam en plechtig, terwijl hij met een sierlijke beweging het zwaard ophief, 'ik veroordeel u... tot...' Hij liet bij deze woorden het zwaard neerdalen op de schouder van Baron Poeth, die zich de hazepertjes schrok en op handen en voeten afwachtte wat er verder met hem voor vreselijks zou gaan gebeuren.

'Ik veroordeel u tot de Ridderslag!' deelde Koning Stoffel plechtig mede. 'U, Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe, zult in 't vervolg heten: Ridder Poeth, Baron van Banck-Rhoetinghe! En u, meneer Jofel, uw naam zal voortaan luiden: Jochem Jofel, Rid-

der van de Doodshoofdkloof. En Leo Lodder, u is het beschoren voortaan te zijn: Leo, Ridder in de orde van de gouden automobiel, en ik zal u daarvoor straks uitreiken het Ridderkruis met de ijzeren krukassen en de bloemkoolstronken. Die orde heb ik gisteren bedacht en ingesteld, en u bent daarin de eerste Ridder, meneer Lodder! Ik hoop, dat u dat zult weten te waarderen! En, o, ja, voor ik het vergeet. Het maakt voor Baron Poeth eigenlijk zo weinig uit om Ridder te worden. Ik stel voor dat Baron Poeth voortaan heet: Ridder Poeth, Baron van Banck-Rhoetinghe *EN OMSTREKEN!*'

'Hi-hi!' zei Leo Lodder, 'wat klinkt dat mal: Ridder Lodder! Maar ik vind het toch wel een beetje leuk. Maar dat scherpe mes bij mijn hals, dat vond ik wel een beetje griezelig.

Beter dan brood met kaas

205. 'En voor vandaag', zei Koning Stoffel met een gul gebaar, 'zijn jullie natuurlijk mijn gasten! Ik heb een lekker dinceetje laten klaarmaken van taarten en puddingen en wildbraad en weet-ik-wat-al-nog-meer. Enne... nu we toch onder edellieden zijn: Houden jullie ook zo van lekker eten? De andere drie edellieden gaven te kennen dat ze er in ieder geval niet afkerig tegenover stonden. En, toen Stoffel zijn gasten het hele paleis had laten zien, de parken, de fonteinen, de bossen die er omheen lagen; toen ze alle zalen doorgewandeld hadden en alle galerijen bezichtigd; toen ze allemaal duizelig waren van de vele portretten die ze in zulk een kort tijdsbestek te zien hadden gekregen; toen ze doodmoe waren van alle trappen die ze op- en

afgelopen hadden, stond daar in de prachtigste zaal van het paleis een schitterend diner aangericht.

'U heeft niet gejkot, Majesteit', prees de Baron.

'Beter dan brood met kaas', vond Jochem Jofel.

'Beter dan brood met brood', grapte Leo Lodder.

'Ja, waarde Ridders', zei de Koning, tevreden met de lof, 'laat ons een dronk uitbrengen op mijn beste kok, die al deze dingen bedenken kan. De meeste mensen weten niets van het eten te maken, maar wat die kok van mij met dat rantsontje kan doen...! Dat grenst aan het ongelofelijke!'

Het was al heel laat, of liever, al heel vroeg, toen onze nog geen dag oude Ridders de terugtocht aanvaardden...